... CENTRALA „ASOCIAŢIUNII" SIBIU
... SIBIU

ANUL V. — Ser... — No. 1
4 PAGINI — 3 lei
C. P.
Duminecă 8 Sept... 1940

BUNA VESTIRE

ZIAR LIBER DE LUPTĂ ŞI DOCTRINĂ ROMÂNEASCĂ

Director GRIGORE MANOILESCU
Prim Redactor Mihail Polihroniade

TELEFOANE: Direcţia, Redacţia . . . 3.26.69; Administraţia 3.26.60
Str. Anghel Saligny No. 2

ABONAMENTE: Comune urbane: 1 an Lei 700, 6 luni 350, 3 luni 175 | Comune rurale: 1 an Lei 500, 6 luni 250, 3 luni 125

Redactorii noştri în veci

Mihail Polihroniade
Nicolae Totu
Bănică Dobre
Valeriu Cârdu
Virgil Rădulescu
Al. Cristian Tell

PORUNCA LOR

«Buna Vestire» a încetat să apară la începutul marei prigoane din Martie 1938.

A încetat *să apară*, dar n'a încetat *să trăiască*. Căci a trăit în inimile tuturor legionarilor şi în inimile tuturor Românilor.

O gazetă în care au scris cu sânge: CAPITANUL, *Generalul Cantacuzino*, Gh. Clime, *Mihail Polihroniade*, Alexandru Cantacuzino, Ion Banea, Al. Cristian Tell, Nicolae Totu, Bănică Dobre, Valeriu Cârdu, Virgil Rădulescu şi toată floarea Legionarilor, n'a putut dispărea o singură clipă din conştiinţa neamului românesc.

Astăzi, prin rândurile noastre a celor mici care am rămas în urma lor, nu va vorbi gândul nostru, ci sufletul lor.

Îngenunchind pe ţărâna cimitirelor ne ridicăm cugetul numai la ei spre înălţimea cerurilor şi cerem de la ei să ne dea putere şi să ne poarte condeiul cu care vrem să strigăm durerile de eri şi nădejdile de astăzi.

Porunca lor ne spune să ne ştergem lacrimile, să ne ridicăm drept în picioare, să privim spre zările cerului, acolo unde sunt ei, salutând legionăreşte, întâi cu mâna pe inimă şi apoi ridicată în sus în semn de bărbăţie şi de ascultare.

Porunca lor ne cere să veghem la hotarele ţării atât cât ne-au rămas, *de pe urma păcatelor celor cari n'au ascultat la vreme glasul marilor noştri morţi, pentruca să ştie să le păzească.*

Porunca lor ne arată drumul pe care vom merge şi pe care de *astăzi înainte nici un ticălos nu va putea să ni-l stăvilească.*

Trăiască România.
Trăiască Legiunea şi Căpitanul.
In numele celor vii,

GRIGORE MANOILESCU

«Cu noi este Dumnezeu»

Sfântă tinereţe legionară!...

Sfântă Tinereţe Legionară,
Cu piept călit de fier şi sufletul de crin,
Iureş ne'nfrânat de primăvară,
Cu fruntea ca un iezăr carpatin,

Cu braţele suim în soare
Catapetesme peste veac,
Le zidim din stânci, din foc, din mare,
Şi, dârz, le tencuim cu sânge dac.

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

Moartea, numai moartea legionară
Ne este cea mai scumpă nuntă dintre nunţi.
Pentru sfânta Cruce, pentru Ţară
Infrângem codri şi supunem munţi.

Nu-i temniţă să ne 'nspăimânte,
Nici chin, nici viforul duşman...
De cădem cu toţi izbiţi în frunte
Ni-i dragă moartea pentru Căpitan.

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

Sfântă Tinereţe Legionară,
Zidim biserici, stăm viteji în închisori,
In prigoana ori şi cât de-amară
Cântăm şi ne gândim la Nicadori

Purtăm în crivăţ şi în soare
Lumini pentru biruitori,
Pentru cei viteji clădim altare
Şi-avem doar gloanţe pentru trădători...

Garda, Căpitanul
Ne preschimbă'n şoimi de fier,
Ţara, Căpitanul
Şi Arhanghelul din cer!

DISCIPLINA ŞI DRAGOSTE

Nu ştiu cum să vă îndemn mai mult ca să cultivaţi dragostea, şi cei ce comandaţi şi cei ce staţi sub comandă. Ea vă va da posibilităţi nebănuite şi nesfârşite de rezolvare a tuturor problemelor grele cari vi se vor ivi. Acolo unde nu este dragoste, nu este viaţă legionară. Priviţi un moment această viaţă legionară şi înţelegeţi ce ne leagă pe noi, pe toţi, unul de altul, pe cei mari şi pe cei mici, pe cei săraci şi pe cei bogaţi, pe cei bătrâni şi pe cei tineri.

Dragostea nu desfiinţează însă obligaţia de a fi disciplinat, *după cum nu desfiinţează* obligaţia de a munci *sau pe aceea de a fi ordonat.*

Disciplina este o îngrădire a noastră, fie pentru a ne conforma unor norme etice de viaţă, fie pentru a obţine succesul în luptă: *cu natura sau duşmanii.*

Pot fi o sută de oameni cari se iubesc între ei ca fraţii. Dar în faţa unei acţiuni, e posibil ca fiecare să aibă câte o părere. O sută de păreri nu vor birui niciodată. Dragostea singură nu-i va putea face biruitori. Este nevoie de disciplină. Pentru a birui trebue să-şi însuşiască o singură părere, aceea a celui mai experimentat dintre ei, a şefului.

Disciplina este chezăşia biruinţii, pentrucă ea asigură unitatea efortului.

Sunt greutăţi pe care numai un neam întreg unit, ascultând de o singură comandă, le poate birui. Cine este imbecilul care *într'un asemenea caz, să refuze de a se grupa cu toţi ai lui la un loc, ascultând de aceeaşi comandă, pentru motivul* că disciplina i-ar ştirbi din personalitate?

In asemenea cazuri când neamul îţi este ameninţat şi când firea lucrurilor te îndeamnă să-ţi schilodeşti trupul, să-ţi pierzi viaţa, să-ţi sfarmi familia, să-ţi periclitezi viitorul copiilor, să renunţi la tot ce ai pe acest pământ pentru a ţi-l salva, este cel puţin ridicol să vorbeşti despre «ştirbirea personalităţii».

Disciplina nu înjoseşte pentru-ţinţele nu se pot câştiga decât cu jertfă, disciplina este cea mai mică dintre toate jertfele pe care un om poate să le facă pentru victoria neamului său.

Dacă disciplina este o renunţare, o jertfă, ea nu înjoseşte pe nimeni. Pentrucă orice jertfă înalţă, nu coboară.

Neamul acesta al nostru având în calea sa uriaşe greutăţi de trecut, fiecare Român trebue să primească educaţia disciplinei cu dragă inimă şi cu conştiinţa că astfel contribue la biruinţa de mâine.

Nu există biruinţă fără unitate, disciplină. De aceea neamul nostru va trebui să condamne şi să considere ca acţiune vrăjmaşă orice abatere dela şcoala disciplinei, ca pe ceva care-i periclitează biruinţele şi viaţa.

(Din cartea Căpitanului)

Ziua cea mare

Ziua de 6 Septembrie 1940 incrustează pe răbojul vremii răspântia hotărîtoare a destinului României cele noi, ziua sfântă a neamului, ziua de izbăvire a cumplitelor suferinţi îndurate de întreaga suflare românească.

Ieri, întreaga suflare creştină ortodoxă a prăznuit Minunea Arhanghelului Mihail.

Minunea s'a repetat, ieşind din cadrul obişnuitului, se aşează dincolo de vrerea omenească, arătând lumii puterea cerească, care ne călăuzeşte şi păzeşte.

Ţara a primit în această zi de redeşteptare naţională, siguranţa unui viitor de aur.

Frângând oprelişiea unor vreri ce tindeau să ducă la înăbuşirea idealurilor neamului, neînfricata Legiune a rupt lanţurile tiraniei, făcând să răsune departe peste ţări şi mări izbânda crezului ei sfânt.

Ridicate din mormintele lor de martiri, sufletele celor mai buni dintre noi înalţă'n slavă imnul împărăţii.

Văzându-şi visul împlinit, ele şi-au găsit pacea.

Noi, cei rămaşi, să ştim a fi la înălţimea sacrificiului lor.

Aşezaţi în rândurile sfinţilor, ei ne vor purta de grijă.

Fie ca această zi să fie o zi a neamului!

CREDE

Nu ţi-e îngăduit să te îndoeşti. Crede în învierea României legendare. Crede, din toată tinereţea ta, din tot ce nu s'a împlinit împrejurul tău. Alte neamuri pot fi împăcate şi resemnate. Alte neamuri pot vorbi, pentru întâia oară, despre destin: ce altceva avea de făcut Franţa decât să stăruie într'o rânduială care fusese victorioasă? Neamul tău avea de făcut altceva. Neamul tău a visat — dar numai a visat — altceva. Visează mai departe.

Pentru întâia oară, poate, neamul nostru n'are dreptul să vorbească despre destin. Nu-i un destin să rămâi la problemele întregirii teritoriale; nu-i un destin să rămâi la geografie în loc să treci la spirit. Nu-i un destin ci, cu vorba aceea potrivită: o inerţie.

Decenii întregi, înaintaşii noştri nu s'au gândit, ca la un ideal de culmi, decât la întregire. Tot ce au avut mai bun în ei (să spunem: tot ce aveau gata de moarte în ei) se închinase idealului acestuia. Au putut vedea dincolo de el? Câte unul dintre cei mari, un Take Ionescu, se gândea şi la o «Românie sufletească». Dar era numai câte un Take Ionescu; iar până şi el nu vedea decât nedeslușit aceea ce trebuia să fie lumina zilelor de românitate. Ce obosită trebue să fi fost România împlinirii geografice!

Ţară mişcătoare şi neaşezată, — spunea despre pământul acesta românesc letopiseţul lui Simion Dascălul. S'au perindat domnitorii la cârma ei, când cu ajutor leşesc, când cu ajutor turcesc, când dela sine putere. S'au schimbat fără încetare graniţele ţărilor româneşti, încălcate când dintr'o parte, când din cealaltă. Iar în clipa în care ţara nu mai e «mişcătoare» — atunci li s'a părut multora că venise ceasul odihnei.

Dar nu venise. Ceasul odihnei nu vine, pentru indivizii ori neamurile cari înţeleg să rămână vii. Se poate odihni o Ceho-Slovacie care trăeşte sub protectoratul Germaniei; se poate odihni Pergamul care trăeşte sub protectoratul Romei antice. O ţară vie nu se odihneşte. Atunci când ţara nu mai e «mişcătoare şi neaşezată» în ordinea geografiei, ea trebue să fie mişcătoare şi neaşezată în ordinea spiritului. Păcatul — dar nu destinul — românesc a fost că, credeam în împlinirea noastră ca fiinţă geografică va aduce dela sine o împlinire ca fiinţă spirituală.

In faţa acestei Românii vechi care se închina geografiei, cei douăzeci de ani de independenţă şi viaţă românească deplină erau sortiţi să ridice o Românie de legendă, care să se închine spiritului. Ce ştia prima Românie? Aceea învăţase de la istoria sub semnul căreia stătuse să fie înţeleaptă. Ce vroia cealaltă României? Să nu piară spiritual: coste de prea multă înţelepciune.

Căci există şi o moarte a neamurilor prin înţelepciune. Din înţelepciune s'a dus, regele acela Attalus, încremi-se, să-şi supună ţara imperiului roman. Din înţelepciune te cumineţeşti, te umileşti şi te pieri. E înţelept să ocoleşti primejdiile. Şi nu e decât înţelept.

Dar au existat printre noi şi inşi cari să slujească valorile înţelepciunii. Nu erau pe linia istoriei româneşti, dar tocmai de aceea erau pe linia destinului românesc. Nu e limpede că, între o ţară care a trăit sub istorie şi aceeaşi ţară trăind la lumina ei — este o ruptură? Nu o firesc ca mijloacele cari ţi-au îngăduit să supravieţuieşti în primul caz, să nu fie cele cari îţi vor îngădui să fii viu în cel de-al doilea? Nicodată a fi tânăr n'a avut mai mult rost ca în viaţa românească de după războiu. A fi tânăr, adică a nu te ofili prin înţelepciune.

Pentrucă au existat asemenea oameni, în comuniunea noastră, sufleteşte şi trupeşte tineri, a nu crede în neamul tău e cu nepuţinţă. Ce va avut mai bun în el (să spunem: tot ce aveau gata de moarte în ei) era pentru spirit, iar nu doar pentru pământ. Pentru pământ luptase întreaga istorie românească sfinţindu-l; cine oare avea să sfinţească şi duhul pământului acestuia?

Dacă n'ar fi existat decât unul, unul singur, şi încă n'ei avea dreptul să nu crezi. Eşti legat de tot ce s'a întâmplat şi tot ce nu s'a întâmplat în lumea din care faci parte. Fiecare voinţă afirmată te însufleţeşte. Fiecare dăinuire te obligă. Nu te mai poţi gândi astăzi şi nu e curios că dezastrele colective îngăduesc, de cele mai multe ori, fericire individuală! Eşti dator, fără să ţi-o fi spus nimeni, fără s'o fi ştiut nici tu limpede, eşti lăuntric dator să visezi mai departe şi să crezi.

Nu ne aduceţi înaintea ochilor aceeaşi şi aceeaşi Românie istorică. O cunoaştem, o respectăm şi o iubim ca oricare din apologeţii ei; dar ea nu ne mai însufleţeşte. Nu ne mai învaţă. Fiecare generaţie învaţă la şcoala ei, fiecare inimă se spovedeşte şi se îndreaptă după cuvântul preotului ei. Şi unii şi alţii dorim, poate, ţării noastre aceeaşi negrăită fericire. Dar noi, aceştia tineri, n'o vedem în istorie. O vedem în legendă.

Crede în învierea României legendare.

(Articol interzis de cenzură la 1 August 1940.)

Constantin Noica

Am interzis manifestaţiile legionare din Capitală, pentrucă din lipsă de timp şi pregătire, ţinuta lor era inferioară celor din trecut.

Manifestaţiile legionare trebue să continue însă în provincie, într'un cadru de perfectă ordine şi disciplină şi numai acolo unde pot să impună prin număr, organizare şi ţinută.

In ce priveşte Capitala, legionarii vor primi ordine la timp pentru orice manifestaţie prin şefii organizaţiilor.

HORIA SIMA

In stânga:

Cu preoţii în frunte...

In dreapta:

Legionarii în marş pe Calea Victoriei

Pentru tine luptător legionar!

Spune cumpliților tăi dușmani: «Nu-mi pasă dacă mă veți sdrobi sau nu, nu-mi pasă dacă voi vedea sau nu ziua biruinței, dar sunt sigur că jertfa mea va aduce prăbușirea voastră», și când pornești și te menții în luptă până la capăt cu această hotărîre senină, nu încape nici o îndoială că porți în tine o forță pe care nici o tehnică represivă nu o poate birui.

SPIRITUL DE JERTFA ESTE ESENȚIALUL!

Avem cu toții la dispoziție cea mai formidabilă dinamită, cel mai irezistibil instrument de luptă, mai puternic decât tancurile și mitralierele: este *propria noastră cenușe!* Nici o putere din lume nu va putea evita prăbușirea atunci când se menține pe cenușa unor luptători viteji, căzuți pentru dreptate și Dumnezeu.

Camarazi! Trecutul tuturor luptelor românești și al luptelor studențești ne învață să mânuim această teribilă armă: Propria noastră jertfă!

Coborîți în adâncul vostru sufletesc și întrebați-vă dacă vă mulțumește sau nu o simplă recitare de idealuri menite a fi veșnic înfrânte. Iar dacă veți simți că demnitatea voastră de om și de Român nu mai îngădue rușinea tuturor resemnărilor, atunci împăcați-vă (pe încetul și definitiv, iar nu numai în clipa unui entuziasm trecător), cu gândul că viața voastră personală cade cu totul pe al doilea plan, și treceți dincoace, pe marele drum dureros al jertfei pentru binele altora, pentru binele Neamului, pentru slujirea lui Dumnezeu».

ION I. MOȚA

(Cuget de legionar)

TUDOR

Crescut din răni și din loviri,
Stârnești răsmeriță de gânduri voinicești,
Măritule pandur, mergând spre Vlădimiri
Trec legăminte noui: *Marin și Moța*, jur!

Gând nou urule munții Prin văi furate,
Ca spada spintecă zare de țară săracă.
Trec fulgere sfinte prinsate.
In pieptul vremilor bate inimă dacă.

Ca umbrele, prin Golgothe fără de număr
Răsbat plugarii înșelați și goi,
Iși duc povara crucilor pe umăr
Și ți cer viața frântă, Măritule Domn, înapoi!

Pornesc Olturi și Jiuri de sânge
Să-și verse în Dunări amarul,
Pornește prin țară hotarul
Și plânge, măi Tudore, plânge...

Vin aspru, spre creste, oști depe Mureș
Trecând peste piscuri, cu pas uriaș, vuiturește
Ardealul coboară în șuer și iureș
Când glasul tău — tunet — prin munți poruncește!

Valeriu Cârdu

Clară viziune

Mișcarea legionară a anunțat a... arma în ceea ce privește politica externă a României, arătând că tineretul nu poate asista nepăsător la ciuntirea hotarelor către care ne duc politicienii timpului și cerând respicat Regelui să pretindă ca aceștia *să răspundă cu capul pentru directivele pe care și le impuneau.*

Șeful spiritual al mișcării legionare a arătat opiniei publice, că linia de conduită a politicei externe, dictată de interesele noastre, este aceea de a ne apropia de Germania și Italia, precizând că în 24 ore dela victoria legionară, va încheia alianțe cu aceste puteri.

Interese meschine au făcut ca pentru această credință a noastră a legionarilor să ni se aducă cele mai grozave acuzări. Sunt vii în memoria fiecăruia injectivele de: «Finanțați de Hitler, de Mussolini, etc.», «Vânduți străinilor», «Trădători de Țară» ș. a. m. d.

Astăzi aceia care ne acuzau își cheamă să dea socoteala de faptele lor.

Țara ciopârțită din trei părți, cu atâta grabă și nepăsare, în urma politicei interesate a unor oameni mici de suflet, își strigă plângând durerea.

Toată suflarea românească își dă seama că evenimentele înfăptuite ei, trebuiau să se întâmple mai înainte cu cel puțin 2—3 ani.

Este oare posibil să arunce vălul uitării peste aceea care n'au înțeles la timp ceea ce au fost forțați să înțeleagă eri?

Cred că nu!

Dar peste socotelile acestea mărunte România trebuie refăcută!

Brațe vânjoase legionare vor lucra fără odihnă la temelia neamului.

Un suflu nou, plin de viață, ne cheamă la datorie.

Peste durerile de azi, să se înalțe maiestos România de mâine, România neamului românesc de pretutindeni.

Dr. I. H.

Am fost cinci,
Suntem un milion,
Vom fi țara întreagă.

Corneliu Zelea Codreanu

ELITELE CAPITANULUI

Poate poporul să-și aleagă elita?

Dece nu și aleg atunci soldații pe cel mai bun general?

Pentru ca să poată alege, acest juriu colectiv ar trebui să cunoască bine:

a) Legile strategiei, tacticei, organizării, etc.

b) Intrucât persoana X se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Fără aceste cunoștințe nu poate nimeni să aleagă.

Mulțimea, dacă voiește să-și aleagă elita, este neapărat necesar să cunoască legile ... și întru cât candidații se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Mulțimea însă nu poate cunoaște nici aceste legi și nici oamenii. Iată de ce credem că o elită nu poate fi aleasă de mulțime.

A încerca alegerea acestei elite este ca și cum am avea pretenția de a determina, prin vot și majoritate, poeții din sânul unei nații, scriitorii, mecanicii, aviatorii sau atleții.

Democrația, așa dar, bazată pe principiul electiunii, alegându-și ea elita, săvârșește o fundamentală eroare din care decurge **întreaga stare de nenorocire, turburare și mizerie a satelor**. Ne găsim la un punct capital, deoarece dela această eroare de concepție democratică pleacă, am putea spune, toate celelalte erori.

Mulțimile fiind chemate **să-și aleagă elita**, acestea nu numai că nu sunt în stare să și descopere și să-și aleagă elita, dar mai mult, **aleg, afară de mici excepții, tot ce este mai rău în sânul unei națiuni.**

Deci nu numai că democrația înlătură **elita națională**, dar o înlocuește cu ce este mai rău în mijlocul nației. Democrația va alege: Pe oameni fără nici un fel de scrupul, deci fără morală. Pe cei cari vor plăti mai bine, deci pe cei cu mai multă putere de corupție. Prestidigitatori, șarlatani, demagogi, cari vor ieși mai bine la concursul de scamatorie, șarlatanie, demagogie, din timpul perioadei electorale. Printre ei se vor strecura și câțiva oameni de treabă, oameni politici chiar, de bună credință. Vor fi sclavii celor dintâi.

Adevărata elită a unei nații va fi înfrântă, înlăturată, pentrucă ea va refuza să concureze pe aceste teme. Ea se va retrage și va sta ascunsă.

De aici, consecințe funeste pentru stat.

Când un stat este condus de o așa zisă «elită», formată din tot ce are el mai rău, mai pesimist, mai stricat, este oare admisibil ca cineva să se mai întrebe dece statul se ruinează?

... imoralitate, corupție, desfrâu în toată țara, jaf și pradă în averea statului, exploatarea până la sânge a poporului, sărăcie și mizerie în casele acestuia, lipsa simțului de împlinire a datoriilor în toate funcțiile, desordine și desorganizare în stat, năvala străinilor cu bani din toate părțile, ca la magazinele căzute în faliment, care-și desfac mărfurile pe nimic. Țara se vinde la licitație. «Care dă mai mult»? Până în cele din urmă, aici ne va duce democrația.

In România dela războiu încoace, în special, democrația ne-a creiat, prin acest sistem de alegeri, o «elită națională» de Româno-jidani, având în bază: nu vitejie, nici iubire de țară, nici jertfă, ci trădarea de țară, satisfacerea interesului personal, mita, traficul de influență, îmbogățirea prin exploatare și furt, hoția, lașitatea, adică doborîrea adversarului prin intrigă.

Această «elită națională» dacă va continua să ne conducă **va duce la desființare statul român.**

Deci, în ultimă analiză, problema care se pune azi poporului român, și de care depind toate celelalte, este înlocuirea acestei elite, cu o elită națională, având la bază: vitejia, iubirea și jertfa pentru țară, dreptatea și dragostea pentru popor, cinstea, munca, ordinea, disciplina, mijloacele loiale și onoarea.

Cine să facă această înlocuire? Cine să fixeze noua elită la locul ei. **Răspund: oricine în afară** de mulțime. Admit oricare alt sistem în afară «democrației», care văd că mă omoară sigur pe mine, poporul român.

Noua elită românească și orice altă elită din lume trebue să aibe la bază **principiul selecțiunii sociale**. Adică în mod natural, se selecționează din corpul națiunii, adică din marea masă sănătoasă a țărănimii și muncitorimii, permanent legată de pământ și de țară, o categorie de oameni cu anumite însușiri, pe care apoi și le cultivă. E devine elita națională. Aceasta trebue să conducă o națiune.

Când poate fi sau când trebue consultată o mulțime? In fața marilor hotărîri cari o angajează. Pentru acestea spune cuvântul, dacă poate, dacă nu poate, dacă e pregătită sufletește sau nu. I se arată cărarea și i se cere să răspundă dacă se simte în stare să meargă pe ea. E consultată asupra soartei sale. Aceasta înseamnă consultarea poporului. Nu înseamnă alegerea elitei de către popor.

Dar repet întrebarea: Cine fixează pe fiecare la locul său în cadrul elitei și cine cântărește pe fiecare? Cine **constată selecțiunea și dă consacrarea membrilor elitei noui?** Răspund: **elita precedentă.**

Aceasta nu alege, nu numește ci consacră pe fiecare la locul pe care s'a ridicat singur prin capacitatea și valoarea lui morală. Consacrarea o face șeful elitei, consultându-și elita.

Deci o **elită națională**, trebue să aibă grija de a-și lăsa o **elită moștenitoare**. O elită înlocuitoare. Dar nu bazată pe principiul ereditășii, ci numai pe principiul selecțiunii sociale aplicat cu cea mai mare strictețe.

Principiul ereditășii nu este suficient în sine.

După **principiul selecțiunii sociale** ... tele din adâncurile nației, o elită se păstrează totdeauna viguroasă.

Greșala istorică a fost aceea că acolo unde s'a creat o elită bazată pe principiul selecțiunii, aceasta a părăsit de a doua și principiul care i-a dat naștere, înlocuindu-l **cu principiul ereditășii** și consacrând sistemul nedrept și condamnat al privilegiilor din naștere.

Ca o protestare împotriva acestei greșeli, pentru înlăturarea unei elite degenerate **și** pentru abolirea privilegiilor din naștere, s'a născut democrația.

Părăsirea principiului selecțiunii a dus la o elită falsă și degenerată, iar aceasta a dus la rătăcirea democrației.

Principiul selecțiunii înlătură deopotrivă și principiul electiunii și principiul ereditășii. Ele nu pot sta împreună. Intre ele este un conflict pentrucă din două una: Ori există un anumit principiu al selecțiunii și atunci nu are ce căuta părerea și votul mulțimii, ori alegem noi oamenii și atunci nu mai funcționează selecțiunea.

Deasemenea dacă ne servim de selecțiunea socială, nu are ce căuta ereditatea. Aceste două principii nu pot merge împreună decât dacă moștenitorul corespunde legilor selecțiunii.

Dar dacă o națiune nu are o adevărată elită primă, care s'o poată fixa pe a doua? Răspund printr'o singură frază, care cuprinde un adevăr indiscutabil:

In cazul acesta elita se naște din războiul cu elita degenerată sau falsă. Tot pe principiul selecțiunii.

Așa dar, în rezumat, rolul unei elite este:

a) De a conduce o națiune după legile vieții unui neam.

b) De a-și lăsa o elită moștenitoare, fondată nu pe principiul ereditășii, ci pe acela al selecțiunii, căci ea cunoaște legile vieții și poate judeca întrucât persoanele se conformează prin aptitudini și știință acestor legi.

Ca și un grădinar care își va conduce grădina sa și va avea grije ca înainte de a muri să-și lase moștenitor, înlocuitor. Căci el este singurul care poate să spună cine dintre toți cei cu care a lucrat este mai bun pentru a-i lua locul și continua opera sa.

Pe ce trebue să se întemeieze o elită: **a)** Curățenia sufletească. **b)** Capacitatea de muncă și de creație. **c)** Vitejia. **d)** Viața aspră și războire permanentă cu greutățile așezate în calea neamului. **e)** Sărăcia adică renunțarea voluntară de a acumula averi. **f)** Credința în Dumnezeu. **g)** Dragostea.

DIN CARTEA CAPITANULUI
«PENTRU LEGIONARI»

INVIEREA!

Frați de pretutindeni! Nădejdea mântuirii voastre și a nației întregi, nu se mai poate îndrepta înspre voi. Dacă v'a mai rămas glas de strigat dreptatea; dacă v'a mai rămas un pic de vlagă în bărbăția bratului vostru; și dacă mai pâlpâie încă în candela sufletului vostru o cât de slabă luminiță de credință, veniți cu noi.

Așezați în primele rânduri, netemători de nimeni și de nimic, vom dărâma lumea cea veche și vom așeza țara pe temeliile Statului legionar.

Așa după cum soarele primăverii sparge și gonește norii cei negri ai iernei, desțelenește pământul și învie rodul, tot astfel tinerețea organizată de noi, va purta facla învierii neamului pe tot cuprinsul țării, va preface în scrum putregaiul politicianist, și va trage brazdă nouă în ogorul strămoșesc, aruncând sămânța cea bună care să dea rod însutit.

Veniți alături de aceia cari au înscris cu sângele credinței, pe drapelul lor, «Fapta».

Vasile Marin

(Din «Crez de generație»)

La luptă, muncitori!

Marșul muncitorimei legionare

I.

In truda ne-am sbătut și'n umilință,
Tiranii pâinea ne-au luat . . .
Destul ne-am încleștat în suferință
Cu Neamu'ntreg am sângerat! . . .
Din greu și aspru vuet de ciocane,
Incovoiați de foame și nevoi,
Din sgură de furnale și cazane
Flămânzi ne ridicăm și goi.

Refren

La luptă, muncitori!
Veniți, Legiunea ne adună
La luptă, muncitori!
Veniți în crâncena furtună!
La luptă, muncitori!
Zidari de veacuri viitoare,
Cu frunțile în soare
Ne'nălțăm biruitori!

II

Din fabrici, din uzine și din mină,
Din toiul beznelor adânci,
Am izbucnit, năprasnic spre lumină
Ca o năvală grea de stânci
Călcăm cu pași de flăcări spre Dreptate,
Pe drum de foc și cer isbăvitor!
Un clopot sfânt în pieptul nostru bate,
S'aprind pe umeri aurori! . . .

III.

Pentru dreptatea noastră legionară
. . .
Din fulger vom clădi o nouă Țară
Pe nicovale mari de veac!
Ca viforul vom trece prin prigoane,
Marin și Moța ne veghează 'n cer . . .
Din jertfe și din trăznet de ciocane
Ne-om făuri Destin de fier!

BUCURIE CERNITA

Nu poate exista bucurie legionară. Există înviere legionară. Cine n'a crezut în înviere a desnădăjduit de neamul său; dar cel care a crezut în ea, s'a întristat odată cu neamul său. Legiunea a ridicat tineretul românesc pentru luptă, pentru jertfă și pentru înviere. Poate fi bucurie în ceasul scurt al luptei și jertfei. Nu e niciodată în ceasul învierii.

Citești rândurile lui Ion Moța și te cutremuri: «Inchisorile noastre, prigoanele noastre, mormintele noastre tinere! Ursitoarele au trebuit să ni le hărăzească. De aceea le vom avea și în viitor, până în ziua biruinții, pe care, totuși, nu toți o vom vedea».

Nu toți o văd. In schimb o vor vedea câțiva din neamul acesta cari n'au avut ochii deschiși la timp. A trebuit să se frângă trupul țării noastre, ca să vedem. A trebuit să se împlinească profeția lui Moța ca să vedem.

Iar azi vedem, și ne înfricoșem. Ne stăruie în minte cuvintele lui Moța: «Trebue să plătească cineva, cu suferință, păcatele cari au prăbușit un neam»; și ne revin ca o mustrare cuvintele Căpitanului către ostașul legionar: «In singurătatea ta, roagă-te lui Dumnezeu».

Așa îl lăsasem: singur, cu Dumnezeu. Iar acum, când Dumnezeu îl scoate din singurătate, el nu se bucură, pentrucă a suferit; și tu nu te bucuri, pentrucă nu ai suferit.

Intristează-te, neam românesc, pentru ceea ce nu ai fost și ce nu ești încă. Te întristează dar crede.

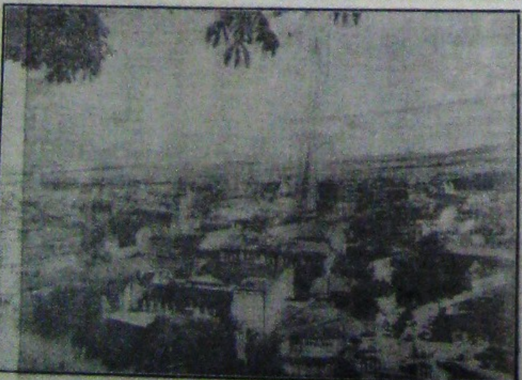

Vedere generală a Clujului

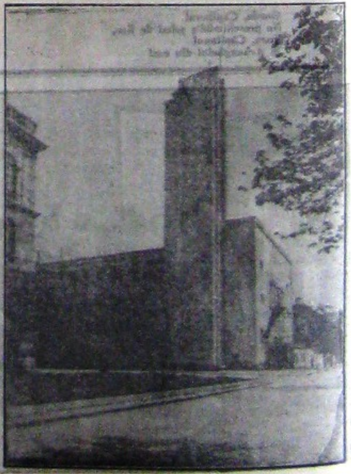

Colegiul din Cluj

Sfântă tinereţe legionară

Era 9 dimineaţa.

Deasupra Capitalei nu cutează să se agite nici măcar un nouraş.. Numai soare, numai soare [illegible].

De undeva, de după un colţ de grădină, atunci când se pornea spre cer [illegible] şi nu se ştia încă că e zi de sărbătoare, au prins să se adune glasurile.

Şi nu erau glasuri obişnuite.

Erau glasurile cari până mai eri, [illegible] în temniţe, nu de durere ci de neputinţă, nu de suferinţele fizice şi de chinurile morale, — glasurile curate, glasurile cari au găsit adevărul în răspăţul de gloanţe ce le-au îndreptat spre piepturi.

Glasurile cari acum puteau spune ce vor, să cânte ce vor, pentru cerul şi pentru pământul acesta care a cunoscut şi bucium[ul] şi doina, dar şi lupta şi jertfa.

„IN CATEVA MINUTE"...

Atunci când de prin fiecare stradă se auzea un zumzet ce creştea neîntrerupt, în câteva clipe numai de anunţarea unui fapt, istoric ce avea să arunce valul greu al ultimii peste frunţi, — la Radio-București şi Radio-România, s'au mai auzit [illegible] speakerului:

„Încă câteva minute şi vă vom comunica o veste de cea mai mare importanţă pentru întreaga suflare românească..."

În fiecare colţ [illegible] emoţia [illegible] acestei momente numai [illegible] întregii ţări se afla lângă [illegible] ce urmau să fie rostite.

O clipă.. două.. şi deodată undele au adus proclamaţia de abdicare a Regelui Carol. Momentele de [illegible].

Lângă statuia Voivodului care simbolic ne arăta drumul nădejdilor şi unităţii noastre, lângă statuia lui Mihai Viteazul, s'au adunat cămăşile verzi.

Aci a prins avon ce nu putea fi stăvilit, cântecul lui Ştefan Vodă cel Sfânt, domn apărător de glie, domn sfânt şi apărătorilor din credinţa strămoşească.

A prins avon de cântec, care se ridica răscolitor spre înălţimile care au ştiut să cânte murind pentru ţara pe care o doreau mare cât un soare, mândră ca un codru, cu chipul ei întreg, transfigurat spre Dumnezeire.

Cămăşile verzi, cămăşile Morţii şi ale Învierii, s'au orânduit în linişte cu paşii care au intrat şi în temniţe spre ispăşiri cari ar fi trebuit să fie numai ale vânzătorilor, numai ale trădătorilor de neam, împotriva cărora au luptat cu pumnii închişi şi sufletele de granit, — s'au îndreptat spre locul simbolicilor mărturii ale prezentului.

Spre locul, din care nu peste mult timp avea să rămână [illegible] [illegible] de Dunăre, mândria, nădejdilor noastre verzi, al legiei pentru care au fost atâtea chiuituri dar — Doamne! — ce răsărit de soare.

Lângă acela care ei... s'au a[illegible] firesc toţi cei ce aflau pe străzi, toţi cei ce simţeau sărbătoarea, aşa cum, tot atât de firesc, la fiecare magazin, la fiecare instituţie a fost arborat tricolorul sărbătoresc.

Rândurile se îngroşau, cântecul se întărea, paşii călcau ferm spre Palatul noilor destine, spre poarta pe care o deschidem larg, spre orizontul afirmării acestui destin.

Tineretul legionar aclamă

E ceasul învierii... Sună clopotele de aur peste veacuri şi peste morminte şi ne cheamă pe toţi la biruinţa legionară. E poate mai degrabă ceasul nemuritorilor. Toate sufletele româneşti, toată ţara asta vine să se împărtăşească la izvorul miraculos de viaţă legionară. Toţi ne ştergem ochii de lacrimi de bucurie şi nu ne vine să credem, deşi vedem cu proprii noştri ochi cum martirii de eri intră în legendă.

S'au cutremurat temniţele, s'au rupt lanţurile, au căzut lacătele şi a tremurat o lacrimă de bucurie peste o Românie cernită.

Numai cine a suferit pentru ţara asta a putut să simtă şi pricepe miracolul din sufletele celor ce manifestau eri pe străzile Capitalei şi'n toată ţara.

Numai aceia au putut să înţeleagă acel miracol care e tot una cu învierea.

Trebue să fii român cu adevărat, — pentru a înţelege şi spune exact ce s'a petrecut în sufletele întregului neam. În ziua acestei victorii legionare, pe feţele tuturor întâlneai bucuria, dar şi tristeţea... „Căci te-ai dus pe totdeauna şi n'ai să revii"...

Lor, celor din ceruri trebue să le mulţumim şi să le aducem prinos de închinăciune pentru sorocul acestui desnodământ de viaţă nouă, de viaţă legionară. Jertfa lor, coborîtă ca o rază de lumină în sufletele noastre, ne purta, de-alungul şi latul ţării, spre acelaş drum, mereu pe acelaş drum... Aplecaţi asupra noastră, ei ne îndemnau să proslăvim în cântec biruinţa.

Ei sunt aceia cari luminează neconteni[t] sufletele noastre de azi şi de totdeauna...

E ceasul învierii şi jertfa lor, precum şi suferinţa celor ce trăiesc, a intrat prin toate spărturile sufletului nostru, dureros de fericit. Nimic nu e un pretext pentru nimeni, ci totul e o răbufnire de viaţă, care până eri a fost sugrumată şi încătuşată. Bucuria toată s'a adunat şi a aprins stelele toate pe Cerul României legionare. Am trecut mlaştina desnădejdii şi cerul inimilor noastre s'a luminat dela un capăt la altul al ţării.

România nouă, — România legionară, te slăvim

Freamătul se afla acum pe Calea Victoriei. Din balcoane, ochi aburiţi de emoţie, urmăresc cohorta verde.

În piaţa Palatului, se aflau încă de mult alte cămăşi verzi, alte omagii ce aşteptau să fie aduse de alte identice glasuri, asemănătoare piepturi ce au înfruntat viforniţa.

În temniţa sălăşluia sufletul mare al Ţării, — în temniţe fusese suferinţa şi tot acolo se plămădise învierea: din temniţe ieşea astăzi să verbească suferinţa, să-şi spună adevărul căci numai din chinurile ei [illegible] ca o năframă [illegible] al mucenicilor [illegible].

Nu v'aţi înfiorat, oameni, atunci când i-aţi văzut?

Nu v'au copleşit chipurile acelora care n'au cunoscut decât dâciea [illegible] unor elanuri ce se cereau stăpâne, a unor suferinţe pe care le-au înfruntat [illegible] cu fruntea [illegible] cu mâna [illegible]?

Soare Septembrie 1940, şi numai [illegible] Sfântului Arhanghel Mihail, ne-a arătat eri, prin cerul acela ce trimitea numai lumină, prin lacrimile de bucurie ce le-a stârnit, prin suflul acela cald, cuprinzător ce ne a cuprins, — ca numai jertfa cunoaşte simbol, ca numai moartea cunoaşte Învierea, ca numai Învierea întâlneşte viaţa.

Viaţa tânără, viaţa fără de strâmbe tânguiri faţă de moarte, — viaţa care respira eri din fiecare por al mulţimii care se adunase în faţa Palatului pentru a proslăvi pe noul Voevod, pe noul conducător, pe cei verzi căzuţi şi pe cei vii care vor zidi din cremene o nouă ţară, clădită peste veac.

LANGA RECUNOŞTINŢA ŢARII

Manifestaţia începuse. 6 [illegible] de capete dar cu un singur gând străbătea zecile de mii de oameni, aflaţi acolo lângă simbolul Voevodului care a reuşit unirea şi lângă cel pe care o va reface. În fruntea oştilor verzi?

Ca la un semn au pornit cântecele. Cântecele martirilor. Cântecele sfinţilor.

În fruntea lor un bătrân înalbit de vreme, cu umerii grei şi aduşi de jertfa mucenicului ce a înlăcrimat o ţară, — părintele Moţa, ducea pe braţe vânjoase de ardelean neîndupleca[t], portretul Regelui Mihai, simbol pentru care Ion Moţa a murit şi ar mai muri odată...

Şi de undeva, din fie care suflet a pornit cântecul. Cântecul care a ştiut să [illegible] chinuri, care a ştiut să facă mărgean de lumină din lanţurile de fier, cântecul suferinţei, cântecul infinităţilor fără de lege, fără de dreptate, — al crucificaţilor.

Ştefan Vodă a frământat eri în cripta pământului, pe care a ştiut să-l apere fără de odihnă. Şi cântecul — tunet — a pornit de pretutindeni. Scandat de glasul acelora care a ştiut să făurească istoria, să-l aibe icoană pe Horia şi îndemn pe Gaseu, deschizător de drumuri ei, ca despicător de veacuri oamenii verzi.

Ştefan Vodă al Moldovei, s'a înfrăţit cu „Sfântă Tinereţe Legionară" şi aceasta cu Imnul Regal, imnul de credinţă, imnul de ţărie.

În piaţa Palatului, bătrâni şi tineri, femei şi bărbaţi, copii sau ma[illegible]

minte pentru camarazii căzuţi în răspăţul neîgâtor al armelor inconştienţei.

De aci, enorma mulţime, entuziastă trăire a unor noui vremuri, ale adevăratelor vremuri, nume ale noastre, se îndreaptă spre Ca[illegible]

Nu le va mai nimeni, iar aci ne le vor jindui vor afla, din privirile noastre, din bolăcirea [illegible] noştri, din piepturile noastre care au cunoscut roata lui Horia şi prigoana lui Bălcescu, că aci s'a hotărît noul veac, o mare luptă, un

La chemarea lor, la ora 11.30 în balconul Palatului Regal a apărut Marele Voevod Mihai Noul Rege al României. Uralele s'au înălţat odată cu braţele ce au pornit dela inima spre cer, spr cerul — la fel ca şi El — noilor hotărîri şi voinţi balate.

Imnul Regal dovedea cum nu se poate mai cald, mai frumos, mai puternic, dragostea către Tron, către dinastie, a poporului acesta, care şi-a smuls izbăvirea mai din ispăşirea eroilor ei.

Noi legionarii! Respiraţia gâlgâitoare a unei întregi ţări nu vă mai poate pierde, căci or muri ca şi-au fost până acuma destule morminte!

Vă cheamă verdele speranţelor noastre, luptelor noastre, — verdele speranţelor integral româneşti.

Cu braţul ridicat la rânduri, Regele României salută mulţimea.

Un singur freamăt un singur cântec, o singură năzuinţă: „Cu tine, spre desrobirea crucificatelor destinelor româneşti. Noul şef, generalul Ion Antonescu, priveşte părinteşte tânăra militează domnească.

După ce Regele a părăsit balconul mulţimea încolonată în cohortele verzi ale disciplinei se îndreaptă spre biserica Sf. Ilie Gorgani. Slujba de eternă aducere [illegible]

[illegible] legionarilor din str. Cantacuzino-Grănicerul, a defilat oştirea lui de eri, de azi şi de totdeauna.

Manifestaţia de dimineaţă luase sfârşit.

Florile aruncate de mulţime în drumul legionarilor care se împărţiau în linişte au simbolizat legătura poporului cu hotarele noilor sale destine.

sfânt legământ cu soarele viitorului nostru.

Va şti că aci nu se plimbă nici strigoiul răsmeriţei şi nici strigoii trădătorilor de neam, — ci conştiinţa istorică al unui neam care respiră istoric, pentrucă va şti să lupte, pentru că va şti să moară.

Manifestaţiile de după amiază

La ora 17 d. m. legionarii şi-au înfrăţit din nou gândurile, ducându-se în acelaş timp, la Casa Verde din Bucureştii Noui. La mormântul mucenicilor, Ion Moţa şi Vasile Marin, a fost popas de îngenunchiere.

Un sobor de preoţi au oficiat o slujbă religioasă pentru odihna legionarilor căzuţi la datorie, — datorie udată cu sângele tineretului ce şi-a ridicat crucile de eternitate ale jertfei lor, pe culmi semeţe de Ceahlău.

Au plâns aci, viteji încercaţi în lupte grele, înfrunntaţii de până mai eri, ziditorii aspiraţiilor noastre [illegible].

Dela Casa Verde, în acelaş ordine legionarii au pornit spre Palatul Regal.

Doamne, aci s'au oprit din nou gândurile pe care ni le-a dat entuziasmul cu care ne-a [illegible] nit şi pentru care am murit, neînfrânte de bine — [illegible] de măriri legiuite de Satană — pentru care am luptat, speranţele care ne-au fost încătuşate, dar care n'au putut fi ucise pentru că avem în ele spiritul salvării unui neam.

La ora 19.30, Voevodul a eşit în balcon din nou cu braţul către cer din nou cu inima lângă popor, — [illegible] poporul pe care-l va conduce de aci înainte spre lumină, spre [illegible] şi [illegible].

Legionarii din Iaşi s'au reinstalat în casa lor

IAŞI, 6. — În după amiaza zilei de 6 Septembrie un grup de legionari [illegible] [illegible] s'au reinstalat în casa lor proprie dela Râpa Galbenă. Se ştie că acest cămin a fost clădit în anii 1925—1926 prin strădania legionarilor care împreună cu Corneliu Zelea Codreanu [illegible] [illegible] la [illegible] lui. Legionarii au manifestat [illegible] pentru M. S. Regele Mihai I şi d. g-ral Ion Antonescu şeful Statului şi preşedintele Consiliului de miniştri.

Rugă pentru înviere

Doamne,
Când trec prin satul meu dela hotar,
Mă'nchin troiţelor crescute din lumină.
Şi văd, aud şi simt, pe drumul secular,
Cum trec străbunii mei şi se închină.

Din lacrima ce-o poartă 'n colţul genei
Ţăranii cu palma ne [illegible] şi suflet răstignit,
Am îngemănat opriri la porţile Ghecenei
Şi-am împletit,
Cununi de măriri pentru înviere.

Doamne,
Din ţara fără cântec şi prinsă'n zări cernite,
Trimit un glas de rugă, sub patrafir de jale,
Să-i împleteşti destin aparte, din zile măestrite,
Că gândurile noastre sunt toate ale Tale.

Din ochii, ştiuţi, din feţe măcinate,
Răsară floarea traiului mai bun.
În ruga mea, străbun după străbun,
Noi, toţi, am năzuit spre deslegarea de păcate.

Din tătina poporului sărac şi bun,
Aduc, smerit, azi ruga mea la denii,
Nădejdile şi visul în salbă să le-adun
Şi să distram, Părinte, năprasnice vedenii

Când toaca va vesti nemărginita Ta putere
Şi îngerii vor proslăvi Minunea în sobor
Trimite, Doamne, răstignitului popor
Un semn râvnit şi aşteptat, de înviere.

Valeriu Cârdu

Şedinţa solemnă a Uniunei naţionale a studenţilor creştini români

Consiliul Uniunii naţionale a studenţilor creştini români s'a întrunit eri după amiază în şedinţă solemnă, sub preşedinţia d-lui dr. Şerban Milcoveanu.

Centrele studenţeşti au fost reprezentate prin d-nii: Tiberiu Vereş, preşedintele centrului studenţesc Petru Maior, din Cluj; Traian Cristescu, consilier al U. N. S. C. R.-ului, reprezentând pe d. Viorel Trifu, preşedintele centrului studenţesc Bucureşti; N. Sgureanu, preşedintele centrului studenţesc Iaşi; M. Popovici, preşedintele centrului studenţesc [illegible] preşedintele centrului Timişoara.

Au participat deasemeni şi consilierii solemni, lipsind numai cei asasinaţi mişeleşte în ultimii doi ani.

PIOASA EVOCARE A CELOR CAZUTI

Deschizând şedinţa, d. dr. ŞERBAN MILCOVEANU, preşedintele uniunii declară şedinţa solemnă, evocând memoria conducătorilor vieţii studenţeşti asasinaţi pentru dârzenia cu care au condus studenţimea, tare pe credinţele ei în învierea neamului. Se evocă astfel figurile lui Traian Cotigă, Alexandru Cantacuzino, Gheorghe Furdui, Ion Caratănase, Iosif Bozântan, Ion Antoniu, Grigore Pihu, Teodor Todosi[e], [illegible] tor Dragomirescu, Mircea Motoc, Constantin Daboc şi a mulţor celor [illegible], ale căror oseminte sunt risipite pe întreaga cuprins al ţării.

Viaţa studenţească îşi reia firul normal

Consiliul Uniunii Naţionale a Studenţilor Creştini Români, întrunit în şedinţă eri după masă a luat toate cercurile judeţene, federaţiile şi [illegible] studenţeşti din toată ţara să-şi reia activitatea firească.

Între 1 Octombrie şi 1 Noembrie toate cercurile judeţene, federaţiile regionale, societăţile studenţeşti pe facultăţi, centrele universitare şi Uniunea Naţională a Studenţilor Creştini Români îşi vor constitui noile comitete de conducere.

Averea şi sediile organizaţiilor studenţeşti, confiscate în ultimii doi ani, vor intra în posesiunea studenţilor.

Astfel vor reveni la destinaţia firească istoricul cămin al Societăţii Studenţilor în Medicină şi Casa Studenţească din Calea Plevnei.

La 1 Octombrie va apare Cuvântul Studenţesc scris în spiritul tradiţional.

S'a instituit serviciul de informaţii şi ordine studenţească sub comanda d-lui N. Stăpănoiu, cu sediul temporal în strada Sapienţei No. 1, etajul I, telefon [illegible].

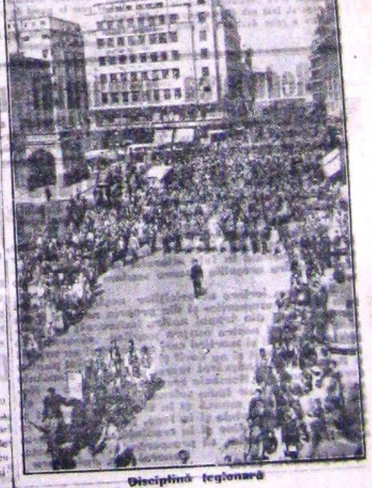

Disciplină legionară

Dacă vreţi să fiţi în adevăr Buna Vestire, vestiţi tuturor că biruinţa legionară va veni.

Corneliu Zelea Codreanu

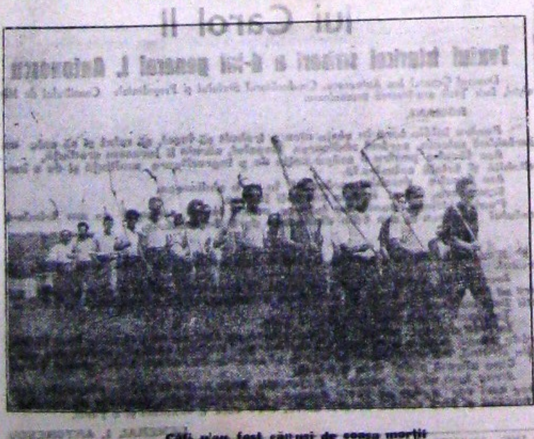

Câţi s'au fost căpuşi de coasa morţii

ultima oră

ION MOȚA... VASILE MARIN... PREZENȚI!

Parastasul de astăzi dela „CASA VERDE"

La «CASA VERDE» și de închinare.

Astăzi la ora 11 s'a oficiat la «Casa Verde» un parastas pentru marțirii Ion Moța, Vasile Marin și pentru toți legionarii și

prietenii legionarilor căzuți în lupta pentru credința legionară.

Sfânta slujbă a fost făcută de Preoții Dumitrescu, Constantin, Gh. Cismaru, Antipa Florescu, Vasiliu, Udișteanu, Mihăilescu Corpenciu.

[illegible]

ASISTENȚA

[illegible] Mama Căpitanului, d-na Moța, d-na Marin, mama lui Vasile Marin, d-na Mari Polihroniade, d-na Clendian, d-na Cotigă, d-na Totu. Apoi d-nii: profesor Horia Sima, Ion Z. Codreanu, Catalin Codreanu, col. Zăvoianu, Voicu Popescu, un reprezentant al Legației Italiene, comandanții Bunei Vestiri, tatăl camaradului Trandafir, unul din primii 14 căzuți în marea prigoană, etc. etc.

PREZENT!

După sfânta slujbă, Părintele Antipa, a citit pomelnicul:

✝ Ion Moța
Vasile Marin

Și toți Legionarii și Prietenii Legionarilor omorâți direct sau indirect și toți camarazii căzuți zilele acestea în luptele pentru eliberarea Patriei din lanțurile tiraniei și ale trădării — fiecare pre numele său; și toți Legionarii și Prietenii Legionarilor morți de moarte firească — fiecare pre numele său; și toate sufletele pomeniț-te în pomelnicele familiilor lor — fiecare pre numele său.

Prezent, răspund inimile îndoliate al lor și în genunchi ne rugăm toți pentru biruința morții lor.

Toți vrem o moarte vitează, ca ei ne șoptim rugăciunea

Din piepturile tuturor, apoi, a izbucnit la o comandă scurtă imnul jertfei dela Majadahonda.

Legionari, tineri și bătrâni, cu mâna ridicată spre zările cerului senin cu ochii umezi au cântat apoi Imnul Legionarilor căzuți.

Comentarii germane și italiene

Presa de dimineață a publicat primele știri din Berlin și Roma, cari [illegible] impresia produsă acolo de abdicarea lui Carol II. S'a putut vedea limpede, din comentariile străine, ce legătură aveau persoana fostului suveran de o anumită politică externă.

Oricât ar vrea conducătorii politici ai unei țări să-și schimbe părerile, potrivit cu împrejurări noui, și să se declare «convertiți» la o nouă înțelegere a lucrurilor, ei rămân tributari atât mentalității cât și intereselor potrivit cărora înțeleg să înțeleagă acele împrejurări.

Iată ce scrie, de pildă, «Berliner Boersenzeitung»: «Dacă România a fost atât de cucerită alături de procesul de reînoire și de clădire care se află Europa acum, aceasta [illegible] până la ne putea conducătorii țării se depărtează, în ultimii ani să de realitatea politică.

Schimbarea a avut loc prea târziu pentru a mai putea înlătura neîncrederea provocată de vinovați. Nu este însă prea târziu pentru a rezolva marea sarcină ce se pune pe baza unui nou regim, cu noui temelii limpezi».

Schimbarea a avut loc prea târziu. Iată adevărul, care reiese lămurit și neîndoios din toate comentariile țărilor, astăzi prietene nouă. Nu-i însă, în România, oameni cari nu înțeleg că și în câmpul politicei — dar numai al politicei? în câmpul istoriei — există prilejuri pierdute. Iar prilejul, oferit țării noastre timp de ani și ani, de a se integra în Europa cea tânără, ar fi fost cu adevărat pierdut, până la urmă, dacă acei cari garantau o politică de rezistență înfricoșată ori mutată față de Europa tânără ar fi continuat să ne conducă țara.

S'a spus că un rege este un principiu de continuitate în viața publică românească, o «chezășie» pentru stabilitatea ei. Dar există continuitate și în eroare — atunci când suveranii țărilor își iau răspunderi cari nu le aparțin și cari pot fi eronat înțelese, — după cum există stabilitate în rău și putreziciune.

E destul să treci în revistă anul abdicării lui Carol, în țările axei, pentru a vedea unde ajungeau aceștia o vinovată continuitate și o tristă stabilitate.

Decât poate, astăzi mărea, cei cari au trăit prin clipele sufletească să lasă din ea. Totul îl scoate din ea.

Marele ostaș, hărăzit să așeze neamul nostru în albia adevăratelor sale împliniri.

Pentru Ardeleni

De peste tot din țară ne vin rapoarte în legătură cu manifestațiile cari au avut loc în țară. Ele au avut loc și în Ardeal. [illegible]

Pentru cei din Ardeal cari au cerut [illegible] România nouă [illegible]

[illegible]

Ardealul nostru nu va uita un lucru: că astăzi se împlinesc 20 de ani dela alipirea Ardealului [illegible] Noi am simțit de atunci dela 1 Decembrie 1918 [illegible]

[illegible]

Suprimarea oricăror cheltueli fără respectarea legilor în vigoare

[illegible] 2.000.000.000 [illegible]

În acest fel s'a suprimat orice cheltuială fără respectarea legilor în vigoare.

S'au luat deasemenea măsuri ca și anumitele fonduri secrete din care se făceau cheltueli fără control să fie restrânse și justificate la fel cu toate cheltuelile publice.

Armata și funcționarii publici au depus jurământul de credință

În urma proclamației d-lui general I. Antonescu către armată, trupele din întreaga țară au depus azi jurământul de credință noului Rege Mihai I.

Atât în garnizoanele din orașe cât și în cele de pe zonă, armata a depus acest jurământ înaintea comandanților și a preoților, pe drapelul regimentului, până azi la ora 6.

Funcționarii publici dela ministere, primării [illegible] au depus deasemeni, jurământul în fața șefilor [illegible].

[illegible] atmosferă de entuziasm, pentru toate începuturile de mai bine.

Manifestare pentru România în Germania

În cursul acestei săptămâni, ministrul afacerilor străine al Reichului a dat un dejun în onoarea conducătorilor Institutului Român din Germania.

Dejunul a avut loc în marele Hotel Adlon și au participat:

D. ministru plenipotențiar Victor Brabețianu, prof. Sextil Pușcariu, conducătorul Institutului Român din Germania și dr. Manoilescu, directorul Institutului și Tataru, consilier cultural.

Din partea Reichului au asistat cu prezența lor d. Braeweiler, directorul propagandei, Pfeiffinger [illegible] al tratatelor culturale, prof. Gamillscheg directorul Institutului german din România, Roth Sarain, profesor Wilson, Koch și alții.

Să verificat și cu acest prilej, simpatia și înțelegerea cu care a fost primit în Germania Institutul Român, privit ca cel mai bun mijloc de a strânge legăturile culturale [illegible] și intensa [illegible] reciprocă, bază a bunelor raporturi.

Negocierile româno-bulgare

CRAIOVA 6. — [illegible] comisiunile tehnice și cele pentru reglementarea schimbului de populație dintre România și Bulgaria [illegible]

Problemele generale ce au fost puse atât în cadrul lucrărilor financiare și tehnice, cât și în cele juridice, au fost îndelung studiate în cursul acestei și sunt în punct de expertiză.

După toate probabilitățile, lucrările vor fi încheiate Duminecă.

Evacuarea celei de a 2 zonă din Transilvania

Astăzi s'a efectuat, conform programului stabilit, evacuarea celei de a doua zone din Transilvania.

Trupele noastre se găsesc pe linia: Tileagd-Sâlbohagiu de Borcău-Dobra-Crasna-Munții Lăpuș-Baia Mare-Târgul Lăpușului-Telciu-Borgo.

Operațiunea a decurs în ordine și fără nici un incident.

Evacuarea materialelor se execută conform programului stabilit.

6 Septembrie 1940.

Reducerea numărului ministerelor

Președinția Consiliului de Miniștri comunică:

D. General I. Antonescu, Conducătorul Statului, a hotărât să reformeze organizarea ministerială, reducând numărul Ministerelor.

Numai după această reformă se va face completarea Cabinetului, aceasta și pentru a nu se da Țării din nou, exemplul nestabilității prin schimbarea prea deasă a Miniștrilor.

Membrii actualului Cabinet, depun azi jurământul noului Rege, așa cum au făcut-o încă de eri, toți slujitorii Statului.

Mâine, zi de rugăciune

Domnule General Ion Antonescu, Conducătorul Statului și Președintele Consiliului de Miniștri, adresează următorul apel:

ROMANI,

Cu copiii și cu bătrânii noștri să mergem mâine, 8 Septemvrie 1940, la ora 11, în bisericele noastre și îngenunchind în fața altarelor și cu frunțea în [illegible] să ne rugăm pentru greșelile de care suntem cu toții vinovați.

Să cerem iertare nefericiților noștri frați, cari prin vitregia vremurilor și din propria noastră vină, au fost rupți din trupul nostru însângerat; să aruncăm blestemul nostru asupra marilor vinovați; să plângem morții și martirii cari au căzut și au suferit pentru că au vrut și au dorit și cari au luptat pentru o Românie cu adevărat mare, pentru o Românie curată, pentru o Românie respectată, pentru o Românie tare; să ne luăm solemn angajamentul că de azi ne unim în muncă și în frăție, în gânduri și în simțire, în dreptate și în lege, în disciplină și în cumpătare, în ordine și în credință, pentru ca prin muncă să ne întărim, să prosperăm și să fim gata

General Ion Antonescu

7 Septembrie 1940.

Desființarea ziarului „România"

Domnul General I. Antonescu, Conducătorul Statului, a dispus desființarea ziarului «ROMANIA».

În același timp a ordonat o anchetă care va stabili cât a costat visteria Statului, acest ziar, susținut din dorința de a sprijini, prin laude umflate, cause incorecte și din voința de a vinde stăpâni adevărata presă și [illegible] în Stat.

Telegramele d-lui gen. I. Antonescu către Fuehrerul Hitler și Ducele Mussolini

Mărturia de încredere a României în poporul german și poporul italian

D. general I. Antonescu, șeful Statului român a trimis următoarele telegrame:

Excelenței Sale Adolf Hitler, Führer des Deutschen Reiches

Excelență,

Cel dintâi gând al neamului românesc în această zi istorică, în care își regăsește puterea lui sănătoasă, este să-și facă datoria de a Vă exprima mărturia lui credincioasă în marele popor german și marele său Führer, odată cu expresia încrederii sale în securitatea viitorului.

GENERAL I. ANTONESCU
Președintele Consiliului de Miniștri

Excelenței Sale, Ducele Benito Mussolini, Capul Guvernului

Excelență,

In această zi când fruntea latină a neamului românesc se ridică din nou mândră și liberă, poporul român Vă trimite mărturia lui credincioasă și de nădejde în poporul italian și Marele său Duce.

GENERAL I. ANTONESCU
Președintele Consiliului de Miniștri al României

Repatrierea germanilor din Basarabia

BERLIN, 4 (Rador). — Agenția D. N. B. transmite:

Aducerea în țară a germanilor de sânge din Basarabia și din Bucovina de nord, prevăzută prin acordul germano-rus încheiat Joi la Moscova, se referă la o populație totală de 120.000 de persoane, dintre cari, 90.000 din Basarabia și 30.000 din Bucovina de nord.

Cei din Bucovina de nord vor fi transportați în Germania cu căruțele și trenul. Cei din Basarabia vor fi aduși mai întâi într'o tabără provizorie din apropiere de Belgrad, de unde vor fi transportați cu trenul în Germania.

Germanii repatriați astfel vor fi instalați în spațiul german de est, cu deosebire în Prusia orientală și în regiunile fluviilor Vistula și Warthe.

Generalisimul Franco decorat de Fuehrer

MADRID, 6 (Rador). — Corespondentul agenției DNB transmite:

Din ordinul Fuehrerului, d. von Stohrer, ambasadorul Germaniei la Madrid, a remis Vineri, generalisimului Franco, șeful statului spaniol, în cursul unei audiențe solemne, însignele de mare cruce, ale ordinului «Vulturul german».

Se știe că Fuehrerul decernase această decorație șefului statului spaniol cu prilejul [illegible] Spaniei.

In atenția cetitorilor

Intrucât registrele de evidență a abonaților și întreaga arhivă a ziarului nostru au fost confiscate de autorități, în timpul prigoanei, rugăm pe vechii noștri abonați să fie îngăduitori, cu expedierea ziarului, care va începe regulată dela 15 Septembrie a. c.

Cum s'a ajuns la abdicarea lui Carol II

Textul istoricei scrisori a d-lui general I. Antonescu

Domnul General Ion Antonescu, Conducătorul Statului și Președintele Consiliului de Miniștri, face Țării următoarea comunicare:

ROMANI,

Pentru întâia oară în viața mea a trebuit să înșel, să mint și să calc un jurământ solemn, cerând abdicarea Regelui, căruia îi jurasem credință.

Am făcut-o pentru a scăpa nația de o îngrozitoare umilință și de o inevitabilă și totală catastrofă.

Am făcut-o deschis, cerându-i în scris abdicarea.

Dumnezeu, voi și istoria mă veți judeca.

Pentru știința voastră a tuturor, public textul scrisorii ce am trimis-o fostului Suveran la ora 4 din dimineața de 6 Septembrie.

SIRE,

N'am reușit să apăr cu trecutul, cu cinstea și cu viața mea Țara și Tronul.

Încercările mele de a găsi oameni cu adevărați patrioți și pricepuți cu care să fac o echipă nouă de redresare a Statului și de reînfrățire a Majestății Tale cu Țara a eșuat.

Toți cer abdicarea Majestății Tale.

In fața acestei situații și a agitațiilor pe cari eu nu pot să le înec în valurile de sânge pentru a arunca Țara într'un război civil și a determina ocupația străină, mă simt dator să supun și în scris Majestății Tale, glasul Țării.

Cine afirmă altfel face o crimă.

Atrag însă serios atenția Majestății Tale în privința răspunderilor grave cari vor apăsa pe vecie asupra Majestății Tale, dacă nu dă ascultare imediat și fără căutare cererii mele, care este a armatei și a Țării.

GENERAL I. ANTONESCU

TIPARUL INSTITUTULUI DE ARTE GRAFICE «EMINESCU» S. A., STR. ING. ANGHEL SALIGNY, TELEFON 3.26.69.